

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 930/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 6/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 6/2016 (ďalej len „konanie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 70/2006 z 28. júla 2009 uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona, zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 a § 188 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 a § 37 písm. h) a m), ako aj § 38 ods. 2 a 7 Trestného zákona uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 121/2009 z 3. novembra 2009 zamietnuté.

Dňa 19. decembra 2012 podal sťažovateľ návrh na obnovu konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Okresný súd na verejnom zasadnutí 11. septembra 2013 uznesením sp. zn. 3 Nt 11/2012 podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o návrhu na povolenie obnovy konania tak, že obnovu konania povolil a zrušil výrok o treste z jeho rozsudku sp. zn. 2 T 70/2006 z 28. júla 2009.

Po povolení obnovy konania okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 T 70/2006 z 9. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) opätovne rozhodol tak, že sťažovateľovi pri nezmenenom výroku o vine uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2, § 37 písm. m) a § 38 ods. 2 a 7 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením č. k. 1 To 30/2014-795 z 13. mája 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie zamietol.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal proti uzneseniu krajského súdu prostredníctvom okresného súdu dovolanie.

Najvyšší súd o podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol 23. marca 2016 uznesením sp. zn. 3 Tdo 6/2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 16. júna 2016.

Sťažovateľ uvádza, že 16. novembra 2015 sa mal k jeho dovolaniu vyjadriť aj prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca (ďalej len „prokurátor“), no jeho vyjadrenie mu dosiaľ nebolo doručené, preto nemal možnosť sa s ním pred rozhodnutím najvyššieho súdu o jeho dovolaní oboznámiť a vyjadriť sa k nemu.

Sťažovateľ dôvodnosť sťažnosti vidí z viacerých dôvodov. Prvý je ten, že aj keď uznesenie najvyššieho súdu poskytuje logické odôvodnenie, *„postráda racionalitu pre najdôležitejšiu podstatu podania mimoriadneho opravného prostriedku a jeho obsahu“*. Zastáva názor, že *„uloženie toho istého trestu v novom konaní naďalej v podstate ponechalo asperačnú zásadu v znení pred jej zrušením, pretože uložením presne toho istého trestu bol absolútne popretý účel a význam prijatia obnovy“*.

Druhým dôvodom je, že sa nemal možnosť vyjadriť k už uvedenému stanovisku prokurátora. Takýto postup je podľa sťažovateľa popretím jeho práva na obhajobu, pretože *„vyjadrenie prokurátora je súčasťou rozhodnutia NS o dovolaní, ktoré týmto popiera racionalitu a logiku a zároveň rovnosť zbraní zvlášť preto, že o dovolaní bolo rozhodnuté na neverejnom zasadnutí bez mojej prítomnosti...“*. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok zo 4. 6. 2002 vo veci

Komanický proti Slovenská republika, body 45 a 46, pozn.) ako aj judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 695/2013, pozn.) týkajúcu sa princípu kontradiktórnosti.

Posledným dôvodom, pre ktorý je jeho sťažnosť dôvodná, je podľa sťažovateľa ten, že najvyšší súd sa v dovolacom konaní nevysporiadal ani s konaním, ktoré predchádzalo konaniu o dovolaní, v opačnom prípade „by pri zachovaní práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ex offio sám dovolaním konanie procesných súdov zrušil, pretože po obnove konania došlo k odstráneniu protiústavnosti pôvodného rozsudku iba kozmetickou úpravou, ktorá v podstate nemala absolútne žiadny význam a zmysel, keďže trest ostal uložený nezmenený, tak ako aj vina a ubudla iba jedna priťažujúca okolnosť a takto celé konanie odporuje esenciálnej náležitosti rozhodnutia ÚS v náleze pod PL. ÚS 106/2011“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd SR v konaní sp. zn. 3 Tdo 6/2016 zo dňa 23.03.2016 porušil základné práva [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na rovnosť zbraní v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo na právnu istotu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru ESĽP.

2. Uznesenie NS SR sp. zn. 3 Tdo 6/2016 zo dňa 23.03.2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na nové konanie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 4 000 eur, ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ (NS SR) k rukám sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. NS SR sa zaväzuje vyplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu náhradu všetkých trov konania sťažovateľa.“

Výšku finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že sa dlhodobo nachádza v právnej neistote, ktorú všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti prehľbujú svojimi rozhodnutiami, ktorými ho diskriminujú proti iným, ktorých totožné konania boli rozhodnuté v súlade s už uvedeným nálezom ústavného súdu.

Sťažovateľ zároveň žiada, aby mu bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený advokát, pretože je osobou vo výkone trestu odňatia slobody bez príjmu a majetku.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní. K porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd nevyhovел jeho dovolaniu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s výškou uloženého úhrnného trestu odňatia slobody. Porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľ odôvodňuje tým, že nemal možnosť vyjadriť sa k stanovisku prokurátora, ktoré podal k jeho dovolaniu.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným

zákonem, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní

Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (IV. ÚS 103/2014).

Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto

nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

V nadväznosti na to ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Z týchto hľadísk ústavný súd pristúpil aj k preskúmaniu postupu najvyššieho súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd najskôr poukazuje na to, že aj keď z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ napáda len postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní, z povahy veci vyplýva, že napádaný postup vyústil do rozhodnutia najvyššieho súdu, konkrétne uznesenia sp. zn. 3 Tdo 6/2016 z 23. marca 2016, a preto ústavný súd v medziach vymedzených sťažnosťou sťažovateľa vychádzal pri svojom prieskume napadnutého konania najvyššieho súdu najmä z obsahu tohto uznesenia.

Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia po zrekapitulovaní doterajšieho priebehu konania, oboznámení sa s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v jeho dovolaní a stanoviskom prokurátora k dovolaniu sťažovateľa poukázal na splnenie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku oprávnenou osobou v súlade s § 369 ods. 2 písm. b) a § 373 Trestného poriadku a na príslušnom prvostupňovom súde v zákonnej lehote podľa § 370 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v časti relevantnej pre toto konanie v odôvodnení svojho rozhodnutia následne uviedol: „K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku...

Pri ukladaní trestu obvinenému súdy prvého a druhého stupňa postupovali správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti súvisiace s uložením trestu odňatia slobody boli aj predmetom odvolania obvineného. Preto najvyšší súd poukazuje najmä na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline na str. 6 až 8 a plne sa s ním stotožňuje. V súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prvostupňový súd veľmi podrobne rozviedol v rozsudku na str. 4 až 7 i predchádzajúce odsúdenia obvineného [REDAKOVANÉ]. Zhodnotil doterajší život obvineného a jeho súčasný postoj k spáchaným trestným činom. Obvinený je recidivistom, ktorú skutočnosť okresný súd správne zohľadnil pri určovaní druhu a výmery trestu ako priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. m/ Trestného zákona). Okresný súd postupoval správne aj v tom prípade, keď okolnosť, že obvinený spáchal viac trestných činov, nehodnotil zároveň ako priťažujúcu v zmysle § 37 písm. h/ Trestného zákona, pretože by tak došlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti a duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Súd nezistil pri určení výmery trestu žiadne poľahčujúce okolnosti. Za tri spáchané úmyselné trestné činy obvinenému tak uložil úhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona; podľa ktorého ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. V danom prípade najprísnejšie trestným činom bol zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý Trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu 7 až 12 rokov. Okresný súd ukladal obvinenému trest odňatia slobody v rozpätí trestnej sadzby 7 až 16 rokov. Vzhľadom na takto upravenú

výmeru trestnej sadzby okresný súd v súlade so zákonom použil ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona (t.j. nesprísnil trestnú sadzbu prihliadnutím na prevažujúci pomer prirážajúcich okolností).

Čo sa týka argumentácie obvineného, že súd mu uložil neprimerane vysoký trest vo výmere 12 rokov ako v pôvodnom konaní, keď mu bol trest ukladaný za použitia asperačnej zásady, najvyšší súd poznamenáva, že táto skutočnosť nie je spôsobilá úspešne naplniť dovolací dôvod podľa písm. h § 371 ods. 1 Trestného poriadku, Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku možno rozhodnutie (úspešne) napadnúť, len ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa. V posudzovanom prípade sa však o takúto situáciu nejedná. Obvinenému bol uložený druh trestu, ktorý zákon umožňuje uložiť pre trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného a tiež aj v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku naplnený nebol.“

Jedným z dôvodov, pre ktoré sťažovateľ podal dovolanie, bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu. Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa.

Sťažovateľovi bol rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu uložený podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h) a m) a tiež § 38 ods. 2 a 7 Trestného zákona úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov.

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona možno obvinenému uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí sedem až dvanásť rokov.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľovi bol aj pri aplikácii § 41 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) a tiež § 38 ods. 2 a 7 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby ustanovenej pre trestný čin podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, keďže tento trestný čin bol spomedzi trestných činov, za ktoré bol uznaný za vinného, najprísnejšie trestný.

Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa uloženého trestu odňatia slobody, pričom mu zároveň poskytol zrozumiteľnú a ústavne akceptovateľnú odpoveď, prečo jeho námietkam nebolo možné vyhovieť, ktorú oprel aj o relevantné ustanovenia príslušného zákona. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že vo veci konajúce súdy postupovali pri ukladaní trestu odňatia slobody v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona. Vzhľadom na to, že záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa je založený na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ústavný súd nevidí dôvod, aby prehodnocoval jeho závery.

Ústavný súd preto konštatuje, že právny názor, na ktorom je založené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a v okolnostiach danej veci nič nenasvedčuje tomu, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní nie je príčinná súvislosť, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľom označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy z dôvodu, že sťažovateľovi nebolo doručené vyjadrenie prokurátora, a teda nemal možnosť naň reagovať, ústavný súd poukazuje na to, že pri posudzovaní dodržania základných práv a slobôd ústavný súd štandardne vo svojej judikatúre uplatňuje zásadu priority materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, resp. ochrane základných práv a slobôd (napr. IV. ÚS 99/2010, IV. ÚS 196/2011, PL. ÚS 100/2011, III. ÚS 342/2011, IV. ÚS 10/2014). Z uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že dovolacie konanie inicioval svojím podaním sťažovateľ, ktorý v ňom mal možnosť uviesť všetky argumenty, ktoré považoval za významné a potrebné a ktoré tvorili podstatu rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, na ktoré skutočnosti uvedené prokurátorom vo vyjadrení k dovolaniu sťažovateľa prihliadal, pričom z ich obsahu nevyplývajú žiadne také (nové) podstatné faktické a právne skutočnosti, ktoré nemohli byť sťažovateľovi už známe a ktorých uplatnenie prokurátorom by sťažovateľ nemohol predpokladať. Z uvedeného dôvodu sťažovateľom namietané pochybenie v postupe najvyššieho súdu v napadnutom konaní podľa názoru ústavného súdu nedosahuje taký ústavnoprávny rozmer, ktorý by vytváral priestor pre možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označeného práva, preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že čl. 1 ods. 1 ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu. Tieto základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní, nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto základného interpretačného, resp. aplikačného pravidla. Sťažnosť sťažovateľa preto aj v tejto jej časti ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu uvádza, že ústavný súd spravidla takejto žiadosti vyhovie, ak to odôvodňujú pomery žiadateľa a ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nárokov na ochranu ústavnosti. Z dôvodu hospodárnosti konania sa však už ústavný súd nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, pretože dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2016